

Herren vil bygge dig et hus!

Midt i alle dine gode intentioner kommer Gud og siger: Sæt dig ned, hold op med det der - lad mig tjene dig! Var du klar over det? Du har en Herre, som aldrig bliver træt af at give...

Af LTC-lærer Hanne Terp Legarth

Jeg har for nylig læst et stykke i Bibelen, som jeg blev glad af. Det er et sted i Det gamle Testamente: [2. Samuelsbog kapitel 7](#). Her sidder Kong David glad og tilfreds i sit hus og kommer i tanker om, at det er for galt, at han skal bo i hus, når Guds ark bor i telt. Han bestemmer sig for at bygge et hus til Gud.

Men samme nat kommer Guds ord til ham, og Gud siger, at David ikke skal bygge ham et hus – Gud vil derimod bygge David et hus: Han lover David, at der fra hans slægt skal komme en evig konge – hvilket mange år senere opfyldes gennem Jesus. Og det er her, jeg bliver glad – for sådan er Gud. Han er den, der tjener mennesket, han er den, der giver. David har planer om at gøre noget for Gud, men Gud svarer ham: Lad mig tjene dig i stedet. Gud giver – og han giver ikke beregnende og efter fortjeneste, han giver i overflod.

At tjene i fasten

Det er fastetid i kirkeåret lige nu. Det er ikke sikkert, det har nogen særligt konkret betydning for ret mange af os. Men i fastetiden har man traditionelt givet afkald på nogle bestemte ting ved fx ikke at spise kød. Tanken med faste er, at man sætter noget til side for at fokusere på Gud.

Teksten om David giver mig et nyt perspektiv på fasten og på fastetiden. For Guds ord til David om, at han vil bygge ham et hus, lyder også til os i dag, der gerne vil tjene Gud og gøre noget for ham. Vi tænker måske, at vi skal give afkald, at vi skal ofre os for Gud – måske gennem faste. Men midt i alle de gode intentioner kommer Gud og siger til os: Lad mig tjene dig.

Hvem tjener hvem?

Og med det perspektiv giver fasten faktisk endnu mere mening: I fasten bliver det tydeligt, hvem det er der giver. Frataget de goder, jeg er vant til i mit liv, bliver det tydeligt, at mit liv grundlæggende ikke afhænger af mig selv og mine præstationer, men af den Gud, som er livets opretholder og fornyer. Ham som giver alt – endog sin egen søn – for mig.

Jeg skal ikke faste for at tjene Gud, men for at lade mig tjene af ham. Og det er pointen i alt det her: Det er godt at ville tjene Gud, men langt vigtigere er det at lade Gud tjene mig – at tage imod hans overflod af gaver.

David svarer Gud sådan her: ”Hvem er jeg, Gud Herre, og hvad er mit hus, siden du har ladet mig nå så vidt? Du syntes endda ikke, det var nok, Gud Herre, så du har også givet din tjeners hus løfter langt ud i fremtiden. Og dette skal være menneskets belæring, Gud Herre!” (v. 18-19). Lad det også være vores belæring – vi har en Herre, som aldrig får nok af at give.